

Jordi Dausà, bloc TARDES DE BIRRES, 19 d'agost de 2012

FAUNA ANIMAL

Diu la llegenda que quan Chuck Palahniuk llegeix els seus contes sempre hi ha algú del públic que cau rodó per culpa de la duresa dels textos. Sóc —o més ben dit, era— seguidor d'aquest escriptor nord-americà, i puc assegurar que l'únic conte que mai em va inquietar va ser *Guts*, que podem traduir com a «Tripes».

Amb **Fauna Animal**, d'en Bardera, és diferent. Kafka deia que un bon llibre ha de ser com un cop de puny al crani. El llibre d'en Bardera, permeteu-me la metàfora pugilística, és un ganxo d'esquerres a la mandíbula, seguit d'un directe de dretes amb tot el pes del cos al darrere. *Fauna Animal* és un recull ple de contes pertorbadors, a vegades anguniosos, i sempre descarnats. És un llibre escrit magistralment i que compleix, amb escreix, la voluntat de l'autor de remoure consciències sensibles. En Bardera uneix paraules amb precisió de rellotger, i sovint calla més que no parla. Cal saber llegir entre línies i alguns relats necessiten cert temps per digerir-los bé, com les salses de la iaia. I parlant de salses i de iaies: el millor del recull és, precisament, l'ambientació rural, que evoca els paisatges d'infantesa de molts de nosaltres.

Permeteu-me una altra metàfora, aquesta vegada més festiva. Ens trobem en una barbacoa d'estiu, amb gent de totes les edats i condicions. La majoria beuen cervesa, copes de vi o *mojitos*, preparats per cambrers i cambreres amb somriures blancs i pell daurada. Uns quants s'atreveixen amb els gintònics, sobretot ara

que els fan tan suaus i amb tantes parides surant-hi —més que gintònics, semblen amanides. El darrer grup (cada grup és més petit que l'anterior) es decanta per begudes consistents: whiskys sols, tequiles i coses així. I en aquesta barra raconera és on hi trobem en Damià, preparant i servint xupitos destrossaestómacs. Perquè en aquesta Catalunya nostra, petita, provinciana i autocomplaent, escriptors com en Bardera passen desapercibuts: la gent s'estima més un *mojito* del Mercadona que un escocès de quinze anys. Ofegats en una marea de llibres clònics sobre la Guerra Civil, manuscrits secrets de templaris i càtars, catedrals i novel·letes ensucrades d'amors adolescents, els seus textos et fan redreçar, com quan t'empasses un got d'absenta. Poca conya.

En el moment d'escriure aquestes línies s'està editant **Els Homes del Sac**, el nou llibre d'en Bardera. Els qui se l'han llegit diuen que aquesta vegada l'autor s'ha tret els guants, i que el cop de puny del qual parlava Kafka serà més contundent que mai. L'esperem amb ganes.